

Arrest

nr. 170 354 van 21 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MEULEMEESTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 mei 2016 dient de verzoekende partij in België een asielaanvraag in.

1.2 Na consultatie van EURODAC op 11 mei 2016 blijkt dat van de verzoekende partij op 13 januari 2016 en op 23 maart 2016 in Oostenrijk vingerafdrukken waren genomen.

1.3 Op 19 mei 2016 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Oostenrijkse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b) van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening).

1.4 Op 27 mei 2016 stemmen de Oostenrijkse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b) van de Dublin-III-Verordening in met de terugname.

1.5 Op 8 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : (...)

voornaam : (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Iran

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Iran, vroeg op 11.05.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen reis- of identiteitsdocumenten voor.

Het onderzoek van de vingerafdrukken bracht aan het licht dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 13.01.2016 en 23.03.2016 wegens asielaanvraag in Oostenrijk werden geregistreerd.

De betrokkene werd gehoord op 18.05.2016 en verklaarde dat hij Iran tussen september en oktober 2015 verliet om met een auto en te voet naar Turkije te reizen en daar ongeveer een week in Istanboel en 3 dagen in Izmir bij zijn smokkelaar te verblijven. De betrokkene gaf aan daarna het grondgebied van de Lidstaten met een rubberboot via Griekenland te hebben betreden om er 20 dagen op hotel in Athene te verblijven. Hij verklaarde daarna naar Macedonië te zijn gereisd om 2 keer te proberen met valse documenten verder te reizen, maar dat dit mislukte. De betrokkene gaf aan dat hij bij de derde poging met de smokkelaar is weggelopen en het toen gelukt is. De betrokkene verklaarde daarna via Servië, Kroatië en Slovenië naar Oostenrijk te zijn doorgereisd. In Oostenrijk diende de betrokkene op 13.01.2016 een asielaanvraag in. De betrokkene gaf aan dat hij ongeveer 70 dagen in een opvangcentrum in Linz verbleef om daarna met een bus naar Duitsland door te reizen. Hij verklaarde dat hij in Duitsland werd opgepakt en naar Oostenrijk teruggestuurd. De betrokkene gaf aan dat hij een maand in het opvangcentrum in Linz verbleef en daarna met de trein en bus via Duitsland naar België reisde.

In België diende de betrokkene op 11.05.2016 een asielaanvraag in.

Op 19.05.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties die op 27.05.2016 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat

rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat hij er veel positieve dingen over had gehoord. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Oostenrijk omwille van de omstandigheden in het opvangcentrum.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat hij zijn vingerafdrukken in Oostenrijk liet registreren, maar gaf aan dat hij er geen asiel heeft gevraagd. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat hij op 13.01.2016 asiel vroeg in Oostenrijk.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Dienaangaande merken we op dat de betrokkene verklaarde dat men in het opvangcentrum niet vriendelijk was. Hij gaf aan dat er geen verantwoordelijke was, dat vluchtelingen niet goed behandeld werden en dat hij elke dag om 7u moest opstaan om naar het kantoor van de post te gaan tot 20u 's avonds. Bovendien gaf hij aan dat het eten dat hij kreeg leek alsof het voor dieren bedoeld was. We merken op dat de betrokkene zich beperkt tot een subjectieve appreciatie van het opvangcentrum, zich in zeer algemeen vage termen uitdrukt zonder de vermeende feiten of omstandigheden te staven of verder te duiden. Ons inziens zijn rechtvaardigen deze redenen een verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk niet, aangezien ze geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.

We willen er verder op wijzen dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Oostenrijk, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien.

We merken op dat de Oostenrijkse instanties op 27.05.2016 hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene erkennen met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Oostenrijk bij de bevoegde instanties een asielaanvraag kan indienen. De Oostenrijkse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

We merken op dat Oostenrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Oostenrijkse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Oostenrijk onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Oostenrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering.

In het rapport over Oostenrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Anny Knapp, "Asylum Information Database -National Country Report - Austria", up-to-date tot 30.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt uitdrukkelijk gesteld dat personen, die voorafgaand aan een asielaanvraag in een andere lidstaat asiel vroegen in Oostenrijk en wiens aanvraag in Oostenrijk nog niet het voorwerp was van een beslissing zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 30). Het rapport maakt geen gewag van problemen inzake de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming voor personen, die in het kader van de "Dublinverordening" aan Oostenrijk worden overgedragen en die voorafgaand geen asiel vroegen in Oostenrijk.

In een ander recent rapport, ook van de hand van ECRE en up-to-date tot december 2015 ("Navigating the Maze : structural barriers to accessing protection in Austria", een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, wordt gesteld dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen, niet anders worden behandeld dan personen, die een asielaanvraag in Oostenrijk indienden ("Since the beginning of 2015, 405 persons have been returned to Austria under the Dublin Regulation. Insight from the situation on the ground and from the experience of NGOs suggests that persons returning to Austria under the Dublin Regulation would not be treated more or less preferentially than other applicants in the country.", pagina 26). De auteurs stellen echter verder dat door bepaalde tekortkomingen in het Oostenrijkse asielsysteem "Dublin-terugkeerders" problemen zouden kunnen ondervinden betreffende de mogelijkheid asiel te vragen ("In any case, given the general deficiencies in access to the procedure and reception conditions documented in Chapter II and Chapter III, it is arguable that Dublin returnees would run risks of destitution and undue delays with regard to registering an asylum application in Austria. These risks need to be closely scrutinised by Member States issuing outgoing Dublin requests to Austria in order to ensure that the application of the Regulation does not result in exposing asylum seekers to risks of destitution", pagina 26). We wensen de nadruk te vestigen op het feit dat hier duidelijk gesteld wordt dat de mogelijkheid zou kunnen bestaan ("...that Dublin returnees would run risks of

destitution...") en het rapport ons inzien niet aantoont dat het om effectief frequente en systematisch voorkomende gevallen gaat. Hieromtrent zijn we tevens van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Oostenrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoont dat personen, die aan Oostenrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Oostenrijk is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België asiel vroeg in Oostenrijk en in wiens geval Oostenrijk zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

De Oostenrijkse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3.2 van de Dublin-III-Verordening, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele motiveringsplicht (de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen) en van de materiële motiveringsplicht.

3.3.2.2 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het

bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (*cf.* EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak *Mohammed/Oostenrijk* van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: “*The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov*

and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*” (vrije vertaling: De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de verzoeker een reëel risico loopt, vereist onvermijdelijk dat het Hof de voorzieningen in het land van ontvangst onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de slechte behandeling die de verzoeker beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor slechte behandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, rekening houdende met de algemene situatie aldaar en zijn persoonlijke omstandigheden.)

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is aldus relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 5 februari 2015, *A.M.E./Nederland*, § 28; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249).

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient de verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan Oostenrijk vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

Aangaande het eventuele bestaan van zulke systematische praktijk wijst de Raad op het volgende.

De verzoekende partij is in de eerste plaats van mening dat de gemachtigde niet wettig kon besluiten dat het in de bestreden beslissing vermelde rapport van ECRE, *“Navigating the Maze: Structural barriers to accessing protection in Austria”* van december 2015 (hierna: het ECRE-rapport) zou aangeven dat er geen sprake zou zijn van systematische tekortkomingen in het Oostenrijkse asiel- en opvangbeleid. Zij stelt dat deze zienswijze helemaal niet kan afgeleid worden uit het desbetreffende rapport en citeert de conclusie ervan.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde in de bestreden beslissing zelf grote delen van de door de verzoekende partij geciteerde “conclusie” citeert en daarbij erkent dat in het rapport wordt aangegeven *“dat door bepaalde tekortkomingen in het Oostenrijkse asielsysteem “Dublin-terugkeerders” problemen zouden kunnen ondervinden betreffende de mogelijkheid asiel te vragen (“In any case, given the general deficiencies in access to the procedure and reception conditions documented in Chapter II and Chapter III, it is arguable that Dublin returnees would run risks of destitution and undue delays with regard to registering an asylum application in Austria. These risks need to be closely scrutinised by Member States issuing outgoing Dublin requests to Austria in order to ensure that the application of the Regulation does not result in exposing asylum seekers to risks of destitution”, pagina 26)”. Vervolgens stelt de gemachtigde echter dat hij de nadruk wenst te vestigen “op het feit dat hier duidelijk gesteld wordt dat de mogelijkheid zou kunnen bestaan (“...that Dublin returnees would run risks of destitution...”)” en dat het rapport volgens hem niet aantoont dat het om effectief frequente en systematisch voorkomende gevallen gaat. Vervolgens geeft de gemachtigde aan dat hij hieromtrent tevens van oordeel is dat het wijzen op het feit dat in Oostenrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers, niet aantoont dat personen die aan Oostenrijk worden overgedragen onder de bepalingen van de Dublin-III-Verordening, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. In de bestreden beslissing wordt besloten dat het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Oostenrijk niet zwaarwichtig genoeg is om tot dit besluit te komen. Eerder in de bestreden beslissing wijst de gemachtigde er ook op “dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Oostenrijk, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien”.*

Uit bovenstaande motiveringen van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde zich wel degelijk bewust is dat het Oostenrijkse asielsysteem tekortkomingen vertoont, maar dat hij oordeelt dat op grond hiervan niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Oostenrijk. Door louter opnieuw te citeren uit het betrokken ECRE-rapport (waarbij de Raad nogmaals benadrukt dat de verzoekende partij slechts enkele, eerder algemene zinnen toevoegt aan het reeds in

de bestreden beslissing geciteerde onderdeel van de betrokken passage) en louter te stellen dat de zienswijze van de gemachtigde dat er geen systematische tekortkomingen zouden zijn in de Oostenrijkse asielprocedure en opvangfaciliteiten uit voormeld rapport niet kan afgeleid worden, maakt de verzoekende partij *prima facie* niet aannemelijk dat er wel ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Vervolgens geeft de verzoekende partij aan dat er in het bijzonder sprake is van algemene en ernstige tekortkomingen inzake enerzijds de toegang tot de asielprocedures en anderzijds de opvang van asielzoekers (met name een tekort aan opvangplaatsen). Zij verwijst in dit verband naar “*diverse andere, en zelfs meer recente rapporten*”, waarnaar de gemachtigde helemaal niet verwijst.

Aangaande de opvang verwijst de verzoekende partij in de eerste plaats naar een rapport van de Asylum Information Database (hierna: AIDA), “*Wrong counts and closing doors. The reception of refugees and asylum seekers in Europe*” van maart 2016. De Raad stelt vast dat dat de gemachtigde inderdaad niet verwijst naar dit (thematisch) rapport, maar dat de verzoekende partij met haar betoog ook niet aantoont dat hieruit systematische tekortkomingen van het opvangsysteem zouden blijken. Daar waar de verzoekende partij stelt dat in voormeld rapport wordt aangegeven dat van de 88 160 asielaanvragers in 2015, er slechts 56 896 opgevangen werden in de asielcentra tegen het einde van het jaar (p. 32), dient te worden vastgesteld dat in de betrokken passage geen uitspraak wordt gedaan over de opvang van Dublinterugkeerders en dat in het rapport vervolgens ook wordt aangegeven dat noodopvang door NGO's en vrijwilligers aanwezig is (p. 33). Ook zou de Europese Commissie blijkens de vrije vertaling door de verzoekende partij van een passage uit voormeld rapport hebben bevestigd dat de opvangcapaciteit te gering zou zijn en er geen onmiddellijke oplossing/politieke wil zou zijn om het tekort op te vangen. Er dient echter op gewezen te worden dat de betrokken passage van het rapport (pp. 24-25) betrekking heeft op de opvang langs de Balkanroute, meer bepaald op het creëren van 50 000 opvangplaatsen door Servië, Kroatië en Oostenrijk. Hierbij wordt benadrukt dat Oostenrijk, in tegenstelling tot de beide andere landen, zijn capaciteit met 16 000 plaatsen verhoogd heeft (tot 74 000 plaatsen) en wordt vervolgens als conclusie (het betreft de door de verzoekende partij geciteerde, maar vervolgens niet betekenisgetrouw vertaalde passage) aangegeven dat deze doelstelling niet realistisch zou zijn in de nabije toekomst, en dat de Commissie in dit verband bevestigde dat aan deze doelstelling tekortgeschoten wordt. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift lijkt voor te houden, doet de betrokken passage zodoende geen uitspraak over een algemene te geringe opvangcapaciteit in Oostenrijk. In de mate dat de verzoekende partij opnieuw verwijst naar het ECRE-rapport en naar het feit dat er niet genoeg plaatsen zouden zijn voor wie asiel wenst aan te vragen of in transit is (p. 24) en dat de betrokkenen een document krijgen waarop aangegeven wordt dat geen plaatsen beschikbaar zijn en dat zij een referentieadres moeten hebben, benadrukt de Raad opnieuw dat de verzoekende partij ook hier niet duidelijk maakt op welke manier de door haar aangehaalde passage ook relevant is voor Dublinterugkeerders die reeds asiel hebben aangevraagd. Tevens wijst de Raad erop dat in het rapport vervolgens (p. 25) ook wordt aangegeven dat de overheid zich bewust is van de beperkingen van haar opvangsysteem en dat wie niet kan opgevangen worden in het opvangsysteem, in noodopvang terecht kan. Specifiek met betrekking tot Dublinterugkeerders verwijst de verzoekende partij naar een passage uit het “*National Country Report – Austria*” van AIDA, up-to-date tot 30 november 2015 (hierna: het AIDA-rapport) – rapport waarnaar de gemachtigde overigens ook verwijst in de bestreden beslissing –, waarin gesteld wordt dat Dublinterugkeerders hindernissen kunnen tegenkomen (“*may face obstacles*”) om na hun aankomst de volledige basiszorg te krijgen en dat vrije plaatsen in de federale provincies waaraan ze toegewezen zijn (p. 58), soms (“(s)ometimes”) niet beschikbaar zijn. De Raad stelt vast dat ook uit deze passage, gelet op de gehanteerde bewoordingen, niet blijkt dat sprake is van systematische tekortkomingen, en dat het rapport bovendien aangeeft dat het gebeurt dat Dublinterugkeerders in het hoger omschreven geval vrijwillig in de transitzone van de luchthaven blijven en wachten op de vernieuwing van hun recht op de basiszorg. Ten slotte verwijst de verzoekende partij nog naar een passage uit het AIDA-rapport waarin gesteld wordt dat op basis van een bevraging door journalisten in de zomer van 2014 is gebleken dat er grote verschillen bestaan tussen de opvangcentra van de drie federale provincies (p. 62). Ook hier beperkt de verzoekende partij zich echter tot een partiële lezing, daar verder uit de betrokken passage blijkt dat de federale provincies in september 2014 een minimumstandaard zijn overeengekomen, en dat na een rapport van de ombudsman van 2013 onder de federale provincies een werkgroep werd samengesteld om standaarden te bepalen en bepaalde centra werden gesloten. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan op welke manier het bestaan van verschillen tussen opvangcentra zou duiden op systematische tekortkomingen van het Oostenrijkse opvangsysteem.

Aangaande de toegang tot de asielprocedure zet de verzoekende partij met verwijzing naar het ECRE-rapport (p. 13) uiteen dat sprake is van twee fasen: de asielaanvraag wordt geregistreerd door de politie of in het opvangcentrum en de politie verricht een eerste verhoor (de zgn. “*Erstbefragung*”) dat wordt overgemaakt aan de federale asielinstanties (het “*Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*”, hierna : het BFA). Vervolgens vaardigt het BFA een instructie uit welk verder gevolg er moet worden gegeven aan de asielaanvraag. De verzoekende partij geeft aan dat dit systeem in de praktijk leidt tot ernstige beperkingen van de toegang tot de eigenlijke asielprocedure, waarna zij verwijst naar de situatie sinds juli 2015, sinds begin 2016 en sinds 1 juni 2016.

Wat het eerste onderdeel van het betoog van de verzoekende partij betreft, stelt de Raad vast dat zij verwijst naar het gegeven dat het onderzoek van asielaanvragen ingediend na 12 juni 2015 geschorst zou zijn, waarna zij verwijst naar informatie van AIDA van 15 juni 2015 en stelt dat dit tevens blijkt uit het meest recente AIDA-rapport. De Raad stelt vast dat in de door de verzoekende partij aangehaalde passage (p. 20) van voormeld AIDA-rapport inderdaad melding wordt gemaakt van de opschorting, maar hierbij wordt verwezen naar een bron van 3 juni 2015. Elders in het AIDA-rapport wordt geenszins gesteld dat deze opschorting nog steeds van kracht zou zijn. Bovendien blijkt verder uit het betrokken onderdeel van het AIDA-rapport dat de mogelijkheid bestaat om het dossier over te dragen aan het “*Bundesverwaltungsgericht*” (de federale administratieve rechtbank) om te beslissen, wanneer het BFA zijn termijn van zes maanden om te beslissen overschrijdt (p. 20). Ten slotte dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij niet aantoonde dat een eventuele opschorting – als deze nog van kracht zou zijn – ook van toepassing zou zijn op Dublinterugkeerders. De bewoordingen van het AIDA-rapport lijken op het tegendeel te duiden, gezien hierin uitdrukkelijk gesteld wordt dat voorrang aan Dublinprocedures wordt gegeven. Vervolgens wijst de verzoekende partij met verwijzing naar het ECRE-rapport op het wettelijk onderscheid tussen het indienen van de asielaanvraag en de formele registratie ervan, met een onredelijk lange duur tussen beiden. Er dient echter op gewezen te worden dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op grond waarvan zij aanneemt dat de door haar aangehaalde passage, waarbij gewezen wordt op een gebrek aan capaciteit bij de politie om de “*Erstbefragung*” door te voeren en het nalaten van het BFA om prompt instructies voor verdere actie over te maken, relevant zou zijn voor personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening terugkeren naar Oostenrijk voor de verdere behandeling van hun asielaanvraag. Bovendien wijst de Raad erop dat in het AIDA-rapport uitdrukkelijk wordt aangegeven dat personen die terugkeren naar Oostenrijk onder de Dublin-III-Verordening en van wie de aanvraag hangende is, niet met obstakels geconfronteerd worden, als de overdracht binnen de twee jaar na het verlaten van Oostenrijk plaatsvindt (p. 32). Ook de gemachtigde haalt in de bestreden beslissing (weliswaar met een foutieve verwijzing naar p. 30 in plaats van naar p. 32) uitdrukkelijk deze passage van het AIDA-rapport aan.

Met betrekking tot de situatie sinds begin 2016 wijst de verzoekende partij op de weigering tot formele registratie van asielaanvragen boven de dagelijkse limiet van asielaanvragen. Zij citeert uit een nieuwsartikel van 30 maart 2016, waarin gesteld wordt dat Oostenrijk in 2016 37 500 asielaanvragen zal aanvaarden en dat er in 2016 tot dusver 14 000 werden ingediend. Ook wijst de verzoekende partij op een persbericht van UNHCR van 23 februari waarin wordt gesteld dat de aangekondigde limiet van 80 te aanvaarden asielaanvragen per dag riskeert strijdig te zijn met het Europees recht. Nog daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat voormeld nieuwsartikel een objectieve en gezaghebbende bron is, dient opnieuw te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aangeeft op welke wijze een eventuele (dagelijkse en/of jaarlijkse limiet op) de registratie van nieuwe asielaanvragen relevant is voor personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening terugkeren naar Oostenrijk voor de verdere behandeling van hun (reeds ingediende) asielaanvraag.

Met betrekking tot de situatie sinds 1 juni 2016 citeert de verzoekende partij uit twee nieuwsartikelen waarin sprake is van een nieuwe, strengere asielwetgeving die eind april 2016 door het Oostenrijkse parlement werd aangenomen en van kritiek van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties Ban Ki-moon op het steeds restrictiever wordende asielbeleid in Europese landen. De Raad kan vooreerst opnieuw verwijzen naar hetgeen hij hoger aangaande nieuwsartikels heeft aangegeven. Bovendien blijkt uit het nieuwsartikel aangaande de nieuwe wet dat slechts sprake is van de mogelijkheid tot het uitroepen van de noodtoestand en blijkt niet wanneer deze wet in werking treedt of getreden is. De verzoekende partij toont geenszins aan wat de precieze inhoud van deze wet is, dat deze nieuwe wet thans reeds in werking zou zijn getreden en dat dan ook nog eens de noodtoestand van kracht zou zijn. De enige concrete inhoudelijke informatie van het artikel heeft betrekking op het weigeren van asielaanvragen aan de grens, na de registratie ervan, maar hierbij dient opnieuw te worden benadrukt dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welke manier dit relevant zou zijn voor personen die in

het kader van de Dublin-III-Verordening terugkeren naar Oostenrijk voor de verdere behandeling van hun asielaanvraag. Met betrekking tot het artikel aangaande de kritiek van Ban Ki-moon op het Europese asielbeleid kan nog bijkomend gewezen worden op het feit dat uit het artikel slechts zeer algemene kritiek gericht tegen meerdere Europese landen blijkt.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog *prima facie* niet aannemelijk maakt dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Vervolgens dient te worden nagegaan of de verzoekende partij met haar betoog aangaande haar individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoont.

In casu stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde zich er bij de Oostenrijkse instanties niet van vergewist heeft in welke fase haar asielaanvraag zich bevindt, met name registratie bij de politie of registratie bij het BFA. Zij geeft aan dat de gemachtigde uitsluitend vermeldt dat de Oostenrijkse instanties hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene erkennen met toepassing van artikel 18.1.b) van de Dublin-III-Verordening, maar dat artikel 20 van voormelde verordening bepaalt dat een asielaanvraag geacht wordt te zijn ingediend “*vanaf het tijdstip waarop de bevoegde autoriteiten een door verzoeker ingediend formulier of een door de autoriteiten opgesteld PV hebben ontvangen.*”, en dat een asielaanvraag aldus geacht wordt hangende te zijn, van zodra de Oostenrijkse overheid een schriftelijk verzoek tot internationale bescherming ontvangt, ook indien het BFA op dat ogenblik nog niet heeft beslist of dit verzoek zal worden behandeld via de versnelde procedure of de gewone procedure ten gronde. Zij meent dat het nochtans uiterst belangrijk was om zich ervan te vergewissen in welk stadium haar asielaanvraag zich bevond, rekening houdende met de ernstige beperkingen van de toegang tot de asielprocedure. In dit kader haalt de verzoekende partij niet slechts een schending aan van artikel 3 van het EVRM en artikel 3.2 van de Dublin-III-Verordening, maar tevens van de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, gezien zij meent dat de gemachtigde geen nauwkeurig onderzoek heeft verricht en de meest recente informatie niet op het dossier betrokken heeft.

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot hetgeen zij verklaarde in haar gehoor van 18 mei 2016, in haar verzoekschrift niet langer lijkt te betwisten dat zij een asielaanvraag in Oostenrijk indiende. Vervolgens dient te worden benadrukt dat (op 19 mei 2016) de terugname van de verzoekende partij aan de Oostenrijkse autoriteiten werd gevraagd op grond van artikel 18.1.b) van de Dublin-III-Verordening en dat de Oostenrijkse autoriteiten deze terugname (op 27 mei 2016) ook uitdrukkelijk hebben aanvaard, en dat voormeld artikel 18.1.b) luidt als volgt:

“Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat

1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

Artikel 18.2 van de Dublin-III-Verordening stelt vervolgens het volgende:

“In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.”

Gezien uit de toepassing van deze bepalingen volgt dat het asielverzoek van de verzoekende partij in Oostenrijk in behandeling is en verder zal behandeld worden, en gezien hoger reeds is gebleken dat voor personen die onder de Dublin-III-Verordening terugkeren naar Oostenrijk voor de verdere behandeling van hun asielaanvraag waarover nog geen definitieve beslissing werd genomen, niet met obstakels geconfronteerd worden wanneer zij binnen de twee jaar terugkeren – situatie die *in casu* geldt voor de verzoekende partij – valt niet in te zien op grond waarvan de gemachtigde in de bestreden beslissing had moeten aangeven in welke specifieke fase van de asielprocedure in Oostenrijk de verzoekende partij zich reeds bevond toen zij Oostenrijk heeft verlaten.

Met betrekking tot de recente beperkingen van de toegang tot de asielprocedure (januari en juni 2016) waarvan de gemachtigde geen melding heeft gemaakt in de bestreden beslissing kan verwezen worden naar hetgeen de Raad in dit verband hoger heeft gesteld, zodat *prima facie* niet valt in te zien op grond waarvan de gemachtigde deze elementen in zijn beslissing diende te betrekken. Bovendien dient te worden benadrukt dat de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij lijkt te beweren, zowel het meest recente algemene AIDA-rapport aangaande Oostenrijk als het meest recente algemene ECRE-rapport aangaande Oostenrijk wel degelijk bij zijn onderzoek heeft betrokken.

Daar waar de verzoekende partij verwijst naar voormeld ECRE-rapport en aangeeft dat de gemachtigde dit rapport minimaliseert, verwijst de Raad in de eerste plaats naar hetgeen hij in dit verband hoger heeft gesteld. Bovendien dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij op 18 mei 2016 zelf verklaarde dat zij tot tweemaal toe in Linz in een opvangcentrum heeft verbleven, een eerste maal gedurende 70 dagen en een tweede maal (nadat zij naar Duitsland was vertrokken en vervolgens terug naar Oostenrijk werd gestuurd) gedurende 1 maand, tot zij op eigen initiatief opnieuw naar Duitsland vertrok, om daarna door te reizen naar België. Dit wordt ook uitdrukkelijk aangegeven in de bestreden beslissing en dit onderdeel van de motivering wordt in het geheel niet betwist. In deze omstandigheden valt *prima facie* niet in te zien op grond waarvan de verzoekende partij thans aanneemt dat zij *in casu*, wanneer zij terug aan Oostenrijk wordt overgedragen, niet meer van opvang zou kunnen genieten. De Raad benadrukt ten slotte dat in de door de verzoekende partij zelf geciteerde "conclusie" van voormeld rapport uitdrukkelijk wordt aangegeven dat het gegeven reeds eerder toegang te hebben gehad tot het asielsysteem, onder andere door toegelaten te zijn geweest tot een regionale opvangstructuur, een relevante factor is bij de beoordeling van de risico's van een overdracht naar Oostenrijk. Zoals hoger reeds aangegeven, gaat de verzoekende partij echter in het geheel niet in op het feit dat zij reeds tot tweemaal toe opvang in Oostenrijk heeft genoten en op de motivering van de gemachtigde in dit verband.

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing in het geheel niet betwist: "*Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Dienaangaande merken we op dat de betrokkene verklaarde dat men in het opvangcentrum niet vriendelijk was. Hij gaf aan dat er geen verantwoordelijke was, dat vluchtelingen niet goed behandeld werden en dat hij elke dag om 7u moest opstaan om naar het kantoor van de post te gaan tot 20u 's avonds. Bovendien gaf hij aan dat het eten dat hij kreeg leek alsof het voor dieren bedoeld was. We merken op dat de betrokkene zich beperkt tot een subjectieve appreciatie van het opvangcentrum, zich in zeer algemeen vage termen uitdrukt zonder de vermeende feiten of omstandigheden te staven of verder te duiden. Ons inziens zijn rechtvaardigen deze redenen een verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk niet, aangezien ze geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren" en "De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest", zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.*

Gelet op het bovenstaande dient *prima facie* te worden vastgesteld dat de verzoekende partij noch met haar verwijzing naar algemene rapporten noch met haar betoog aangaande haar individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3.2 van de Dublin-III-Verordening, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de formele en materiële motiveringsplicht *prima facie* niet wordt aangetoond.

Het enig middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4 De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst

dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE